

14 1937

Bana kalırsa**Münir Nurettin konseri**

Türk musikisini hırpalıyan münakaşalar arasında Münir Nurettin'in sesini duymak ihtiyacı artıyor. Millî bir san'atın varlığını isbat eden bu ses, bütün murarızlara «Glorya» sahnesinden verilen en susturucu, en kuvvetli cevaptır. Bütün kudretini telkin hassasından alan ve bütün nazari münakaşaları sinema salonunun dışarısında bırakan bu ses insanın varlığından şüphe edenlere: «Düşünüyorum, o halde varım!» Dendiği gibi, Türk musikisinin varlığından şüphe edenlere de: «Terennüm ediyorum, o halde varım!» Cevabını veriyor. Bir sandalyesi ve koltuğu boş kalmıyan koskoca bir salonu cezbe-ye getiren ve maddenin pençesinden kurtararak en uzak ruh iklimlerine götüren bir terennüm.

Bütün münakaşalar nutuluyor. Şu veya bu. Kime ne? Bana ne? Dügâhı kârdan evvel Ruşen Ferid'in kemençe ile yaptığı küçük taksim bizi başka âlemimize doğru uçurmuştu başladı ya; Haşim Beyin meşhur «Kaçma mecburundan» ve udi Cemil merhumun «Ne küstün?» Şarkıları, hele Ded'e'nin «Sultanî yegâh» semaisi, bizi yüksek cevherlere ulaştırmak için kaba cismanî varlığımızdan uzaklaştırıyor ya; Faiz Kapancı Beyin ve Anadolu meçhul bestekârlarının halk türkülerile, tatlı bir melânkoliden en şakrak ve sıçraticı, hudutsuz coşkunlukların kaynaklarına dalıyoruz ya, şu veya bu, kime ne? Bana ne?

Ve halk çıldırıyor, ve halk alkışlıyor, havaların çoğunu tekrarlatıyor, soluksuz dinliyor, coşuyor, ve halk istiyor, efendim, uzun söze ne hacet, «efendimiz halk», istiyor!

Kâfi. Münir Nurettin'e, Mes'ut Cemil'e, Ruşen Ferid'e ve heyete yeni iltihak eden kıvrak ve canlı mızrabın sahibi udi Cevdet Beylere teşekkür.

Ayrıca gene münakaşa edelim ve Türk musikisinin tekâmül yolunu arayalım. Başka mes'ele. Hem elbette: Olduğumuz yerde sayacak değiliz ya.

PEYAMI SAFA